

HOLKY Z DETROITU

TORI WHITAKER

Zlatá éra jazzu, hříšná doba Jaye Gatsbyho
a dvě dívky toužící po nezávislosti

Přeber si z tohohle příběhu, co chceš, Melanie, a na zbytek zapomeň...

Nejdřív jsem váhala, jestli si na to auto mám vůbec sáhnout, jakkoliv bylo nádherné. Věděla jsem, že když se ho dotknu, koupím si ho. A přestože jsem měla v kabelce v obálce pár tisíc, nebyla jsem si jistá, že jsem na to připravená. Žmoulala jsem šerpu šatů, která mi spadala nízko na bok. Předváděcí prostor prodejny byl velký, s čtvercovou dlažbou. Jedna strana byla celá prosklená, takže tamtudy vnikala dovnitř spousta světla, a další přicházelo od lamp visících na šňůrách ze stropu. Mezi nejmíň tuctem aut ležely běhouny, aby se kupcům snáz chodilo. Mnohé zájemkyně o auta byly ženy na podpatcích, které obcházely zaparkované modely Jordana MX Playboye.

Ale jestli si ho koupím, možná se s Robertem rozejdeme. Jeho ultimátum mě dostalo do mrtvého bodu. Měla jsem to životní rozhodnutí ve svých rukou...

„Vezmu si ho,“ řekla jsem prodavači a otevřela jsem kabelku, abych vyndala hotovost. Usmíval se stejně široce jako Lela.

Pro mě bylo tohle auto víc než jen půl tuny železa. Stane se ze mě skutečná motoristka – což je slovo, které je prakticky synonymem pro nezávislost.

Byla jsem žena dnešní doby.

HOLKY Z DETROITU

TORI WHITAKER

HOLKY
Z DETROITU

Přeložila Věra Kotábová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

A Matter of Happiness © 2022 by Tori Whitaker

Published by Lake Union Publishing, Seattle, USA

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Věra Kotábová, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-748-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-747-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-135-9 (print)

NĚKDE NA ZÁPAD OD LARAMIE

Někde na západ od Laramie žije dívka, která umí krotit koně a točit lasem a která ví, o čem je řeč.

Mohla by vám vyprávět, co dokáže s půl tunou oceli a energie, když naplno šlápne do pedálů.

Playboy je pro ni jako stvořený.

Je šitý na míru děvčeti, které má po dni plném veselí a závodění obličej do bronzova opálený od slunce.

Ta dívka miluje napětí mezi nespoutaností a krocením.

A v autě je mnoho vetknuto – smích a světlo, vzpomínka na bývalé lásky, sedlo a bič. V tomto elegantním žihadle bude jízda po hlavní třídě jedinečný zážitek.

Když budete mít pocit, že se nic neděje a váš život je nudný, nasedněte do Playboye.

Vydejte se jako tato krásná mladá dívka na cestu za skutečným životem. Do rudavého obzoru typického pro soumrak ve Wyomingu.

Inzerát na model MX Playboy automobilky Jordan Motor Car Company z roku 1923

Saturday Evening Post, 23. června 1923

PROLOG

Violet

Detroit, Michigan

Srpen 1923

V ruce drží sklenku plnou whisky se sodou. A já? Koktejl Bee's Knees s medem, suchým ginem a citronovou šťávou. Nepiju whisky, kterou pašují z Kanady tamhle za řekou; připomíná mi to, co udělala prohibice s Kentucky. Kde je konec palírnám v préríi, nad nimiž se vznáší vůně bourbonu vypařujícího se ze sudů – „andělský podíl“, tak se tam tomu říká. Ale jinak tenhle oválný bar v nejrychleji rostoucím americkém městě zbožňuju. Místní štamgasti jsou prachatí: mísí se tu týpci, co si potrpí na auta, spolu s chlapíky ze starousedlických rodin. Bar Confectionary, Cukrárna, není na bůhvíjak nóbl adrese a ani nenabízí sladkosti, zato tu mají lampy od Tiffanyho a zelené pohovky potažené sametem. Pianista vybrnkává na pianinu značky Vose nejnovější hit s názvem „Dreamy Melody“. Na zdech visí fotografie federálních agentů v pozlacených rámech, jako by to byla ceněná umělecká díla.

Přítel mi zapaluje cigaretu vězící v dlouhé stříbrné špičce a pak připálí sobě.

„Kdybychom bývali věděli, že se kamarádi zpozdí,“ řekne a vystrčí mužně tvarovanou bradu, „byli bychom měli čas na –“

„Později bude ještě spousta času,“ řeknu.

Včera v noci jsme si pěkně zařadili. Ale trvalo mi pak hodinu, než jsem si kulmou navlnila vlasy, a dneska jsem si nechtěla ten účes zničit ještě před večerem. Ale můj přítel vypadá skvěle, to se nedá popřít. Přejedu dlaní po jeho saku v barvě půlnoční modři s ladícími saténovými klopami. Podívám se na něho koutkem oka zpod řas načerněných silnou vrstvou řasenky.

„Tvoje šaty jsou k nakousnutí, hned bych je z tebe svlékl,“ zašeptá mi do ucha.

„Však návrháři říkají té barvě brusinková,“ usměju se široce.

Jsou to nádherné šaty sahající do poloviny lýtek zdobené našitými modrými, zlatými a rudými korálky. Nízko na bocích mám šerpu ze zlatého lamé, která se v měkkém barovém osvětlení krásně třpytí.

Přítel prsty přejede k mým zkříženým nohám. Do ohbí kolen jsem si kápla Tabac Blond – vůni s náznakem karafiátu a tabáku, která byla navržena pro ženy kuřačky. Konečky prstů mi laská kůži a mě to lechtá. Stehna mám nahá a okraj šatů jsem si trochu vykasala. Punčochy jsem si shrnula pod kolena, drží na gumových podvazcích, a rozeřela jsem si nepatrný ždíbeček rtěnky na jablíčka kolen, aby vypadala nevinně růžově.

Chvilku spolu flirtujeme a pak se otočím tváří ke dveřím. Na okamžik se cítím trochu moc frivolně. Kdepak jsou Lela a Gil?

To se mé nejlepší kamarádce nepodobá, aby se o hodinu zpozdila. Dnes dopoledne jsme si vyjely v mém Jordanu MX na Grosse Pointe. Tenhle šarlatově rudý sporták není samozřejmě tak luxusní jako Lelin pudrově bleděmodrý packard. Lela má model Runabout Roadster se stahovací střechou, který přitahuje pohledy kolemjdoucích nejvíc ze všech aut, která automobilka Packard vyrábí. Ale když jsme míjely šťavnatě zelené trávníky, záhony růžových kytěk a třpytivě modrou hladinu jezera, i já jsem shrnula střechu u auta. Jely jsme, za námi vlály ve větru šátky a my se bláznivě smály. Prostě dvě dívky, které si užívají života.

Teď v baru si znovu zkontroluji hodinky na zápěstí: čtvrt na

jedenáct. Třeba se Lela s Gilem rozhodli užít si ještě malou soukromou chvilku rozkoše, než se vydají z vily jejich rodičů do víru velkoměsta?

Uchopím chladnou sklenku a pomalinku uskrávám svůj koktejl, zatímco pianista spustí melodii, kterou vždycky hrávala moje sestra Evelyn.

Pak do baru s křikem vrazí nějací lidé, které neznám. Všechny hlavy se otočí k muži v černém fraku a velmi mladé dívce v jiskřivých flitrových šatech.

S přítelem se na sebe podíváme. Sáhne si do saka na peněženku.

„Co se děje?“ ptám se šeptem.

Jako na povel ti cizí lidé vykřiknou: „Kousek dál v ulici je štára!“

Barmani začnou chvatně sklízet lahve do skříněk a vytahovat velké sklenice plné lékořicových cukrátek a dlouhých barevných lízátek. Číšník pospíchá od hosta k hostu a shrnuje skleničky do velké nádoby.

„Violet, děvče, budeme odsud muset vypadnout. Ale nenápadně, jako by se nic nedělo.“

Neříká to nijak naléhavě, takže se ani moc nebojím. Ze začátku ne.

„Hlavně abychom to stihli, než sem vrazí s beranidly,“ řeknu, protože si živě představuju, jak všude kolem nás létají střepy.

Pevně se ho chytím a cupitám ve svých lodičkách s páskem přes nárt o dost rychleji, než když jsme sem přišli. Přece jenom jsem trochu vyplašená. Detroitské razie se dělají bez příkazů k domovní prohlídce; policajti při nich nemůžou nikoho zabásnout. Ale většinou zlikvidují majiteli živnost, protože rozmlátí všechno od lahví s alkoholem až po barové židle. Ve snaze znemožnit činnost těm, kteří porušují zákony, je ve skutečnosti sami porušují.

Venku na ulici, kde je skoro tma, kterou narušují jen blikající pouliční lampy, už necítím takovou úzkost. Naskočíme do tramvaje, která zrovna jede kolem, abychom se vrátili ke mně do bytu a pokusili se zavolat kamarádce. Ale u baru v dalším bloku domů je pěkný chaos – stojí tam spousta aut a policejních patrol a mezi

nimi se proplétají lidé, kteří se snaží uniknout z policejního kordonu.

„Dneska udeřili na Apothecary, na Lékárnu,“ říká žena s fialovým peříčkem v čelence.

Nelíbí se mi představa, že by mohli zlikvidovat právě Apothecary. Je to další ilegální bar, kam rádi chodíme. V hloučcích na chodníku stojí nehledě na přítomnost policie další lidé ve večerním oblečení.

Když dav postupně prořídne, spatříme scénu před námi jasněji – jako když člověk vejde do galerie a uvidí olejomalbu sahající od podlahy po strop.

Přikryju si pusou dlaní, ale ani to nepotlačí můj výkřik.

*„V osmnácti jsou naše hříchy jako hory, z nichž shlížíme;
v pětáctyřiceti to jsou jeskyně, v nichž hledáme úkryt.“*

F. Scott Fitzgerald: „Bernice Bobs Her Hair“, 1920

KAPITOLA 1

Melanie

Frankfort, Kentucky

Červenec 2018

Neměla jsem tu být. Ne *tady*.

Měla jsem pracovat – tedy pracovat pro svého zaměstnavatele, ne pro mámu. Mohla jsem si toho sobotního slunečného rána vzít notebook na dvorek svého loftového bytu v Louisville, posadit se do zahradního křesla a postupně si odškrtnout seznam úkolů pro dnešní den. Blížilo se datum konání festivalu Bourbon Craft Cocktail Bash a palírna, kde pracuju, byla hlavním sponzorem téhle akce. Ve svých osmadvaceti letech se budu podílet na odstartování největší společenské události roku... což by mi mohlo zajistit velký kariérní postup. Obětuju tomu klidně sedm dní v týdnu, když bude potřeba. Jenže na dnešní úkol se nadřu víc než na to, abych získala titul ředitelky a společenský vzestup.

Ale nakonec stejně sedím v pronajatém stěhovacím nákladáku od firmy U-Haul skoro hodinu cesty od svého domova.

Zaparkovala jsem před starým viktoriánským domem své praprapratety. Violet se dožila sto tří let, ale teď už byla čtrnáct roků po smrti. Dům odkázala mé matce Angie, své nejbližší příbuzné žijící v Kentucky. Nedávno matčiným nájemníkům vypršela poslední

nájemní smlouva a matka se rozhodla, že je načase dům prodat, protože hodlala rozložit své investice.

Slíbila jsem mámě, že jí dneska pomůžu vyklidit sto dvacet čtyři let starou garáž – tu, o níž teta mluvila jako o kočárovně. Možná to znělo trochu romanticky, jako když si člověk dá burger a mluví o něm jako o *filet mignon*. Ale jestli to tak Violet chtěla, tak pro mě za mě.

Jenže před třemi dny si máma při venčení psa vyvrtila kotník, takže teď jsem s ní pár dní počítat nemohla. Za čtrnáct dní mají dorazit odhadci a příští víkend na tom budu hůř než tenhle: velký festival si prostě žádá hodně pozornosti, i když do něj zbývají ještě tři měsíce. Pořád jsem musela mít na paměti termín konání. Táta byl zrovna na nějakém golfovém výletu se svými přáteli – a máma by ho k téhle práci stejně nepustila. Před lety neúmyslně vyhodil její podepsané první vydání *The Feminine Mystique*, klasiky z pera Betty Friedanové, a máma se mohla zbláznit. Pracovala na plný úvazek a k tomu byla samozvanou „hlavní manažerkou domácnosti“; táta nemohl ani sklidit nádobí do myčky, aniž by mu nepřipomněla, že vidličky musí stát ve stojanu na příbory špičkami nahoru a nože zase špičkou dolů. Nemohla prostě ocenit, že se chtěl zapojit?

Musela jsem se tedy pokusit to tady dneska aspoň trochu probrat sama. Máma na mě spoléhala.

Vypnula jsem motor. Sundala jsem si brýle, pevně si utáhla ohon a přesvědčila jsem se, že mám klíč od kočárovny v kapse kalhot, které jsem obvykle nosila na jógu. V závětrí před světle šedě natřeným domem stály dva bohatě obrostlé keře myrty, obsypané nadýchanými růžovými kvítky. Samotný dům byl postavený ve slohu královny Anny a pyšnil se bílou balustrádou na zastřešené přední verandě. Balustráda byla docela zachovalá, ani se z ní moc neodlupovala barva. Nechyběl v ní žádný sloupek. Když jsem byla malá, odsazený štít se mi zdál mnohem větší než teď. Byl to spíš jen dům, ne nějaké sídlo – neměl žádné věžičky ani podobné prvky –, ale za svých časů byl nejspíš docela záviděníhodný. Bylo mi čtrnáct, když na mě teta Violet naposledy zamávala. Stála celá shrbená a se

svraštělými tvářemi na verandě. To bylo ještě předtím, než se k ní nastěhovala celodenní pečovatelka. Tatínek tehdy několikrát stiskl klakson a já jsem jí taky zamávala. Nikdy jsme neodjeli od domu některého z příbuzných, aniž by tatínek několikrát nezatroubil. To byl zkrátka jeho zvyk.

A teď, i když už to byla celá věčnost, co jsem tu byla naposledy, mě přepadla svíravá bolest. Až to tu máma prodá, bude mi Violet ještě vzdálenější než dosud. Najednou jsem nesnesla pomýšlení na to, že tohle místo, kde jsme společně trávily čas, změní majitele.

Měla jsem Violet ráda dlouho předtím, než se se mnou jednou o Vánocích uvolila hrát karty, když nikdo jiný nechtěl. Byly mi čtyři nebo pět a byla jsem jedináček. O prázdninách jsem k ní zpravidla jezdila aspoň na týden. Plně se mi věnovala. Vybrnkávaly jsme melodie na klavíru. Pekly jsme spolu cukroví a stavěly jsme spolu stan, přičemž mi vyprávěla, jak to chodilo dřív. Bylo jí už přes devadesát a byla pomalá, ale nikdy mě nenudila. Týden s ní byl úplně jiný než prázdniny s rodiči – máma měla na minuty rozpočítaný itinerář se seznamem míst, co mi jako rodič musí ukázat. Nikdy si nevzala na týden dovolenou proto, aby si se mnou jen tak hrála nebo nechala dny plynout.

Máma pracuje jako ředitelka marketingu globálního fast foodu, známého smaženými kuřaty, pizzou a tacos. Je malá a drobná, zatímco já jsem vysoká po tátovi. Ale mám její tmavohnědé oči i tmavohnědé vlasy s měděnými odlesky, které připomínají bourbon. Když jsem vyrůstala, neustále do mě hustila: *Všechno je to o marketingu, Melanie. Od parfémů po profesionální fotbal, od politiky po toaletní papír.* Naslouchala jsem jí pozorně. V marketingu se najde práce vždycky.

K jejímu zděšení jsem ale ve své marketingové kariéře nenásledovala jejího příkladu a neskončila ve Fortune 500, některé z pěti set firem, které v Americe dosahují největšího obrátu.

Vydala jsem se stejně jako teta Violet za vůní whiskey a po uřednickém roce jsem nastoupila do jednoho start-upového lihovaru.

Palírny vyrábějící bourbon jsou rozprostřené od Texasu přes New York až do Oregonu. V našem státě, v Kentucky, jsou lihovary rozestě na úbočích hor a propojené stezkami mířícími do návštěvnických a degustačních center. Kentucky Bourbon Trail je jako vinařské údolí Napa východu Spojených států. Jen místo vína máme bourbon.

Po skončení prohibice šéfovala teta Violet třiceti ženám pracujícím na plnicích linkách palírny, což byla tehdy pro ženu prestižní práce, zvláště v době hospodářské krize. Nepřestala pracovat ani za druhé světové války, kdy se podílela na vývoji lahví z recyklovaného skla. Ale na mě udělalo později dojem hlavně to, že bourbon byl víc než jen její práce. Její stařecký hlas vždycky ožil, když mi o něm začala vyprávět.

Měli jsme kádě cypřišového dřeva dost velké na to, aby se v nich mohli koupat obři, vyprávěla a v očích jí tančila světýlka. Pořád cítím, jak voněl kvasící rmut z kukuřice, žita a sladového ječmene. Slyším třesk sudů rozléhající se z vedlejší palírny. Sudy jsou plné čerstvého destilátu a míří do skladu, kde bude jejich obsah dlouho zrát.

Učila mě, jak čerstvý destilát, kterému se přezdívalo „bílý pes“, změni svou barvu do sytě karamelové, když bude roky zrát ve vypálených sudech z dubového dřeva. Nikdy nezapomenu na její poslední slova, která mi o bourbonu řekla. Tehdy už ležela na lůžku, které měla pronajaté z nemocnice zároveň se zdravotní sestrou. Bylo jí už přes sto let. Svírala jsem v ruce její křehké kostnaté prsty, zatímco mi vykládala: *Bourbon je výsledkem vyvážené teploty, vlhkosti, správných zrn – a času. Bourbon je naše historie. Bourbon je sama země. Je to umění. Nenech si namluvit nic jiného, Melanie.* O týden později zemřela.

Máma měla na druhou stranu plno řečí o prodejních kvótách, prezentaci v médiích a zavádění prodejních výloh. Zatímco Violet si dávala každý pátek až do konce života sklenku bourbonu, máma se fast foodu ani netkla. Ale ráda jsem si myslela, že moje práce je kombinací máminy marketingové prořetlosti a Violetiny vášně pro bourbon.